

Tanévet megnyitó beszéd

Kedves Gyermekeim!

A jó Isten nevében megkezdjük újra azt a munkát, amelyet két hónappal ezelőtt abbahagytunk, s amely tovább vezet bennünket azon az uton, amelyen a tudást, a hazaszeretetet, a kötelességtudást, az istenfélelmet fejlesztve majdan derék, becsületes, istenfélő, hazát és munkát szerető fiai lesztek ennek a mi drága magyar hazánknak!

A legelső szavam, amely ezalkalommal hozzátok szól, kérjétek munkánkra a jó Isten áldását s azt a kegyelmet, amelyet kértünk Tőle az istentiszteleten, igyekezzünk megtartani egész éven át. Kérjünk Tőle áldást és segítő kegyelmet munkánkra, tanítóinkra, jó szüleinkre, hogy testben és lélekben gyarapodva, nemesedve hű fiai lehessünk.

A jó Isten segítségének kérése után felhivom figyelmeteket mindnyájunk édesanyja, a magyar haza iránti forró szeretetre. Arról ismernek benneteket, hogy magyarok vagytok, ha büszkén hangoztatjátok, és minden cselekedetetek is azt mutatja, hogy engedelmes, hűséges és dolgozó fiai, leányai vagytok édes hazánknak. Emlékezetekbe idézem ezalkalommal is halhatatlan költőnk szavait:

*A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely,
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, s halnod kell!*

Mindnyájunk közös édesanyja után kérjük a jó Isten áldását szüleinkre, édesanyánkra és édesapánkra, akik gondunkat viselik, gondoznak minket, s akik a jó Isten után legfőbb nevelőink. Kérjük a jó Istent, adjon nekik erőt, egészséget, hogy sokáig velünk lehessenek, hogy támogassák az iskolai munkát, s így együttesen működjenek közre abban, hogy istenfélő, jó hazafiak, szüleinknek mindig hálás fiai lehessünk, akikre mindig büszkén gondolhatnak.

Az otthon, a szülői ház után második családi körökre, az iskolára gondoljunk. Jó szüleitek után itt nyertek a legtöbb oktató-nevelő hatást, hogy testben, lélekben növekedjétek, gyarapodjatok. Az iskolai munkát jó tanítóitok végzik nem kis buzgalommal, és nagy-nagy szeretettel. Minden gondolatuk és minden cselekedetük azt célozza, hogy belőletek olyan magyar polgárokat neveljenek, akikre nemcsak szüleitek, nemcsak ez az iskola, hanem az egész magyar nemzet is büszke lehet.

Kedves kötelességem még néhány dologra felhívni

figyelmeteket. Tudjátok mindnyájan, hogy megnagyobbodott hazánk szent jelvénye, a zászló. Azt is tudjátok, hogy ahol a nemzeti lobogó jelen van, ott az egész magyar nemzet ott van. Éppen ezért illik, hogy üdvözljük. Hallottátok már nem egyszer, hogy miként üdvözljük a nemzeti zászlót. Most nem ismétlem el, csak felhivom figyelmeteket, hogy mi, akik jó és hűséges magyaroknak valljuk magunkat, szentnek, tiszteletre méltónak találjuk nemzetünk jelvényét, előtt tisztelegjünk illedelmesen.

A másik, amire figyelmeteket felhivom ez alkalommal: pártoljátok a magyar ipart. Ilyenkor, év elején sok mindenre szüksége van a tanulónak. Édes születek bizony megérzik ezeket a kiadásokat, sok-sok verejtéket kell áldozniok, hogy könyveiteket, szükséges tanszereiteket megszerezzék. De ti már azt is tudjátok, hogy még megnagyobbodott hazánkban is vannak olyan magyar testvéreink, akiknek nem jut kenyér, vagy nem elég nagy darab ahhoz, hogy emberhez méltóan megélhessenek. Azért vásároljunk mindig magyar iparcikkeket, mert a magyar áruért adott fillér magyar emberek asztalára kerül kenyér alakjában. A magyar áruért adott fillérekből magyar kenyér lesz, az idegenért adottból idegeneknek asztalára tesszük a magyar kalácsot, idegeneknek adunk pénzt ágyura, repülőgépre, puskára, kardra, szuronyra. Ugy-e, ti nem akartok növelni az ellenség pusztító eszközeit?! Azért gondoljátok meg jól, amikor valamit vásároltok, kedves gyermekeim, hogy magyar ember, magyar diák csak magyar árut vásárol, először azért, mert a magyar iparcikk is van olyan jó, mint az idegen, másodsor pedig azért, hogy elsősorban a magyar munkás asztalára jusson a magyar kenyérből elegendő.

Felhivom a figyelmeteket arra is, kedves gyermekeim, hogy tiszteljétek s adjatok tiszteleteteknek méltó kifejezést azok iránt, akik egészségüket, épségüket áldozták fel a hazáért. Jól tudjátok kikre gondolok: a hadirokkantakra, akik szemük világát, testük épségét adták oda értünk, a hazáért. Azt, hogy méltók vagyunk hozzájuk úgy mutatjuk meg, ha találkozva velük, tisztelgünk előttük.

Mindnyájan tudjátok, hogy a múlt iskolai évben milyen nagy öröm érte szegény hazánkat. Visszakaptunk az elszakított hazából egy részt: a Felvidék magyarlakta területeit, és Kárpátalját, vele az ezeréves Magyarország történelmi határainak egy darabját, s a magyar-lengyel határt. Ugy látszik, kedves gyermekeim, a jó Isten megelégtelte már a reánk mért csapást, s diadalra akarja juttatni az igazságot. De ne gondoljuk azt, hogy most már minden rendben van, hogy most már nincsen többé semmi dolgunk. Nézzetek a térképre, látjátok, hogy

még sok-sok magyar testvérünk várja a felszabadulás édes pillanatát. Mit gondoltok, kitől várják ezt? Tőlünk, tőletek! Ezért szent kötelességünk, hogy minden munkánkat, akár tanulók vagyunk, akár felnőttek, úgy végezzük el, hogy büszke legyen reánk magyar hazánk, s egy-egy téglát hordjunk szent hazánk ujjaépítéséhez. Gyermekeim! Tőlünk, tőletek függ édes hazánk, Magyarország feltámadása! Ne csak mondjátok azt, Hiszek Magyarország feltámadásában, hanem akarjátok is azt, tegyetek is meg érte minden, mert a ti életetek lesz jobb általa, ha visszaszerezünk mindazt, ami egy évezreden át a mienk volt s mienk lesz újra! Nektek jut ezzel nagyobb kenyér, ti lesztek általa boldogabb magyarok!

Ezekkel a gondolatokkal nyitom meg az 1939—40 iskolai évet s bízom abban, hogy amikre felhívtam itt figyelmeteket, lelketekbe vésitek, s mindig úgy végzitek kötelességeiteket, ahogy az igaz magyar gyermekekhez illik, ahogy azt a feltámadás katonáitól minden magyar elvárhatja!

Álmodtam az éjjel . . .

*Álmodtam az éjjel egy gyönyörű álmot:
A nagy Turul madár valósággá váltott!
Uj, szebb jövőt jósolt a magyar nemzetnek,
És biztatást küldött csüggedő lelkeknek.*

*S miként Árpád apánk idejében tette,
Hős honvédeinket előre vezette.
A seregnek élén ki jár oly délcegen?
Jó Kormányzó Urunk, aki ottan megyen.*

*Körülmasiroztak az ősi szép hazán,
Magyar zászló lengett a Kárpátok ormán.
Bátran meneteltek, mindig csak előre!
Bizva igazukba' s Hadur hitébe'!*

*És a Turul madár felszállott a légbe,
Kiterjesztett szárnya messze földet ért be,
Betakarta vele régi határunkat,
Szent Istvántól szerzett régi országunkat.*

*Óh édes Istenem áldott fegyél, áldott,
Váltsd valóra nekünk e gyönyörű álmot,
Minden magyar ember szívéből ez árad:
Bizzunk az Istenben — s a magyar feltámad!*

Czvikker Gyula tanuló.